

Кошеня-вигадник

На по-дві-р'ї з ма-мо-ю

жи-ло ко-ше-ня

Брись. Ко-ли во-но бу-ло ма-лень-ким, то по-люб-ля-ло чіп-ля-ти-ся до су-сі-дів із за-пи-тан-ня-ми.

У Брись пи-тав чо-му , я-ку во-на

їсть, зе-ле-на, а ви-хо-дить бі-ле. У та

 за-пи-ту-вав, чо-му, ко-ли з ви-луп-лю-

ють-ся , то во-ни ка-жуть «пі-пі-пі», а ко-ли

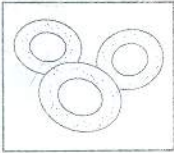
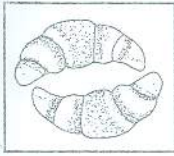

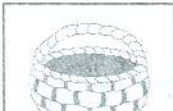
під-рос-та-ють, то вже ка-жуть «ку-ку-рі-ку» а-бо «ко-

ко-ко». У до-пи-ту-вав-ся, чо-му він пла-ва-ти

не вміє, хо-ча са-ме ма-лень-ке змал-ку доб-
ре пла-ва-є. Ні-хто ні-чо-го не по-яс-ню-вав, а
тіль-ки ка-за-ли: «Брись звід-си!». Це бу-ло так час-
то, що ко-тик ви-рі-шив, що Брись – це йо-го і-м'я.

Брись був ве-ли-кий фан-та-зер і йо-му ду-же
по-до-ба-ло-ся ди-ву-ва-ти та бен-те-жи-ти су-сі-дів
різ-ни-ми ней-мо-вір-ни-ми ви-гад-ка-ми.

– Ди-вись, я-ка див-на . Ма-буть, з та-ко-ї
хма-ри не пі-де, а по-сип-лють-ся та
! – роз-по-ві-дав він . – Гай-да по ве-
ли-кий , на-зби-ра-є-мо сма-ко-ли-ків.

На-їв-не яг-ня не тіль-ки з ко-ши-ком, а й з